

Quina confiança pot merèixer un Alcalde com l'Esteve Camillo?...

En la sessió celebrada per la Comissió Permanent el dia 27 del passat novembre—a la qual vàrem assistir,—oïrem com l'Interventor Municipal, senyor Corbera, formulava una denúncia contra l'alcalde, Esteve Camillo, per fets ocorreguts a l'Ajuntament el dia 14 del mateix novembre, o sia a les vint-i-quatre hores d'haver-se possessionat del càrrec el nou Alcalde.

Atents, com és nostre deure de periodistes, posàrem fil a l'agulla per a esbrinar els fets que induïren l'Interventor senyor Corbera a formular aquella denúncia contra l'Alcalde, i, ben informats, procuràrem trametre'ls al públic tal com arriben a nosaltres.

El dia 14 de novembre l'alcalde, senyor Camillo, requeri al Dipositari Municipal, senyor Carles Puigrodon, perquè li portés els lliuraments dels mesos de juliol a octubre, que feien referència a socorsos facilitats a pobres i reclusos en el Dipòsit Municipal, i que cada mes presenta, per a la seva aprovació, el cap de la presó preventiva del partit.

L'alcalde, senyor Camillo, en companyia d'En Rosell (el de les plaques), invitaren al senyor Puigrodon a que els deixés substreure, d'aquells lliuraments, els justificants que per aquest concepte hi figuraven enganxats i amb diligència d'aprovació, bo i posant-li de manifest noves relacions que ja tenien confeccionades i que «si fa o no fa»—deia el senyor Camillo—eren del tot iguals.

El senyor Puigrodón, bon home a carta cabal, però compenetrat de quina havia d'ésser la seva resposta, fent-se capaç de la responsabilitat que per ell representava la substracció dels justificants que s'hi unien, degué negar-se a secundar les ordres de l'Alcalde, la qual, vista l'enèrgica actitud del Dipositari, segurament li diria que si feia el què li demanava, no li passaria res (?).

El senyor Puigrodón, no obstant i aquesta promesa del senyor Camillo, tingué de resistir-se a complimentar el què li ordenava, per quant se'ns assegura que el Batlle reclamà que li comunicessin per escrit els motius pels quals es negava a complir una ordre que sols ell, com Alcalde, podia donar-la. El Dipositari confeccionà immediatament l'escrit que li demanava el senyor Camillo, bo i posant de manifest les responsabilitats en que incorria de complimentar tal manament.

Veient el nostre Batlle que res no podia aconseguir, però ja acovardit per l'oposició gallarda i digne del Dipositari, deixà per acabat l'assumpte.

Perquè aquests documents no fossin extraïats (?), varen dipositar-se a la caixa de cabals de Dipositaria.

Això és tot el que ens ha estat contat, i a propòsit fem els següents comentaris:

Aquests documents que el senyor Camillo volia que fossin sotstrats dels lliuraments corresponents, són els que aclareixen d'una manera evident la responsabilitat de l'ex-alcalde senyor Rosàs i Macià, en el sumari que s'instrueix en el Jutjat d'aquest Partit, per detenció illegal del pobre vell Josep Pujolà i Batlle, qui recentment, per suposar-lo boig, ha estat reclòs en un manicomi dels que sosté la Diputació Provincial.

X-P.

Preguntes i respostes

Pere.—¿Quina és la disfressa que podria lluir millor l'Agustí Aymerich sense necessitat de posar-se careta?

Joan.—El d'anec mut.

Pere.—¿Quin és l'home més pulcre de Granollers?

Joan.—En Clar-i-net.

Pere.—¿I el més valent?

Joan.—En Blanco.

Pere.—¿Quina és la ximpleria més grossa que ha fet En Rosell?

Joan.—L'anar-se'n a viure al segon pis de cal Gras.

Pere.—¿Per què ho dius això?

Joan.—Perquè no dubto que un dia el faran saltar pel dret i ho trobarà un xic massa alt.

Pere.—¿Quins són els mussols més mussols del nostre poble?

Joan.—Els que maten a l'escorxadador.

Pere.—¿I els més vius?

Joan.—Els que ja no es recorden que n'hi hagi.

Pere.—¿De que morirà en Roig?

Joan.—De tant parlar a les sessions.

Pere.—¿I en Gibert?

Joan.—De tant rabiar.

Pere.—¿I en Rosell?

Joan.—D'un fart de faves.

Investides

Un èxit periodístic

Oh, l'influència de la premsa!...

Don Santiago de Riba, excusant-se en la Diputació per a cobrir la seva modèstia, ha donat a l'Hospital i Asil de Granollers, tot d'un pic, dotze mil pessetes.

Així ho assegura qui té fonda amistat amb el rabiós Vicepresident de la Corporació Provincial.

Però no ho feu córrer —ens diu— i, naturalment, nosaltres, que sols perseguim l'èxit periodístic, en donar-nos compte de que Don Santiago de Riba havia recollit el nostre prec, ens felicitem—i el felicitem a ell—de que el càrrec d'assessor de la Confederació del Pireneu Oriental estigui esplèndidament retribuït, perquè esplèndida ha estat la gesta del més gruixut dels advocats i ex-concellers de l'ex-Mancomunitat de Catalunya.

Ai, quin remenament!

En la darrera sessió del Ple, si no m'aguanter, esclato a riure.

En Camillo volgué presumir d'hisendista, descapdellant la troca que l'home de les plaques li havia ficat al cap; i tot seriós, amb la serietat de l'ase, ens deia, en parlar de l'emprèstit, «que després de l'amortització extraordinària que es demanaria al ministre, quedaria un remenament per a obres».

Potser sí que les obres les farem al so d'una rumba amb remenamenta...

Oïrena

Hom ens diu que el Pare Aubanell, en l'àpat de germanor en lloança dels fundadors de La Unió Liberal, va fer ofrena de les set cues de pansa que Sant Pencaràs li va col·locar dintre la clepsa, quan l'epopeia de «Can Casaca».

Tot és aclarit...

Ja està ben aclarit que l'Aymerich ha fet un gran negoci amb allò de l'Escorxadador.

Això, sí, no tan prenyat com deia en Manelitu. Ben clar va voler que constés en acta el frescales delegat de l'Escorxadador.

A on caurà?...

Fa dies volta un aeroplà pel Vallès fixant la seva atenció a Granollers,

On aterrarà? Cauran aquí els seus viatgers?

La solució... aviat.

Una sessió de la Permanent

Divendres, i no dijous com és de costum i com era convocada, es reuní en consistori la Comissió Municipal Permanent.

La reunió va haver d'ésser de segona convocatòria, puix dijous no comparegueren els consellers de la majoria. Hom deia que, com havien dinat molt bé, *los vapores de la digestión*, entorpien llurs idees; però el cert és que el dijous no hi hagué sessió i que aquesta es féu el divendres. Presidi l'Alcalde, senyor Camillo i Mustarós, i amb ell prengueren seient a l'estrado el gran Rosell, secretari de l'Alcalde molt particular i amb la corresponent autorització, els tinents d'Alcalde propietaris senyors Prades i Gibert, i el substitut del tercer tinent, senyor Marimón.

Llegida l'acte pel secretari de l'Ajuntament, don Claudi de Boèt, fou aprovada.

Seguidament es llegí un escrit, signat per don Josep i donya Dolors Prat, demanant a l'Ajuntament que ordeni que, pel seu compte, es fassin les obres d'aliniació i urbanització convingudes i promeses com compensació dels terrenys cedits gratuïtament al Municipi, en eixamplar el carrer dels Comtes de Benlloc. L'Alcalde demana que aquesta petició passi a estudi, i interpretant el representant de la minoria consistorial que la proposta de la presidència representa una dilació injustificada, que es traduirà en perjudici d'uns propietaris que s'han portat molt dignament amb la ciutat, cedint gratuïtament uns terrenys per a urbanització d'un carrer tan cèntric com el dels Comtes de Benlloc, i veient que la *única raó de pes* que hi ha per a no accedir a aital demanda, és l'enemiga personal de l'Alcalde vers la família Prat, s'oposa a la petició de l'Alcalde increpant al segon tinent, senyor Gibert (que també té una finca en el dit carrer) perquè manifesti si l'urbanització que demanen els germans Prat de la seva finca la té ja feta ell, el tinent d'Alcalde senyor Marian Gibert. Aquest contesta afirmativament, i d'aqueixa manifestació afirmativa en pren peu el senyor Marimón, representant de la minoria consistorial, per a protestar del tracte de favor emprat per l'Alcalde senyor Camillo.

Diu el senyor Marimón que és vergonyós i indigne veure com un tinent d'Alcalde admet tracte de favor en benefici de la seva finca i pagant el poble, mentre accepta també la proposta de l'Alcalde per a perjudicar uns ciutadans que no cometeren altre pecat que creure en la paraula i promesa d'un Ajuntament que, si bé no és el d'avui, representava el poble igual que l'hauria de representar aquest Ajuntament d'avui. S'acordà que passi a estudi dels tècnics.

Passà, també, a informe del personal competent, una instància d'En Salvador Torras, denunciant molèsties que diu li produeix la fà-